

σπεύδει λοιπόν εἰς τὴν βουλὴν. Ὁ δὲ ἦτον ἴσως καιρὸς νὰ σκεφθῆ ὀλίγον περὶ τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας, ἧτις τείνει ἡμῖν τὴν χεῖρα, ἢ περὶ τοῦ ὀξυθύμου Γεν. Προξένου, ὅστις ἐπιτίθησιν ἡμᾶς ἀκαιρῶς εἰς πόλεμον. Ἀλλὰ τὸν ὑπουργὸν ἐπασχολοῦσιν ἄμεστοι φροντίδες. Πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τίς ὁ λόγος, οὗ ἔνεκεν ὁ Α ἐκ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς συνέδρασε σχέσεις μετὰ τοῦ ὀρλεανιστοῦ Ω. Πρέπει νὰ ὑποστῇ ἐπρωτήσεις καὶ ἐπιτιμησεις. Ἡ ὥρα παρόρχειται ἐπὶ ματαίῳ, αἱ λυχνίαι ἀνάπτονται, αἱ κεφαλαὶ φλεγμαίνουσι καὶ ὁ θόρυβος καθίσταται σατανικός. Οἱ ὑπουργοὶ ἐγειρόνται ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ προτείνουν ἀτρομήτως τὰ ἐννέα στήθη τῶν κατὰ τῶν ἐφορμῶντων ἐχθρῶν. Τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπωφελεῖται ὁ ἡμέτερος ὑπουργός, ὅπως διαφύγῃ τῆς βουλῆς, μὴ περιμένων τὴν ψηφοφορίαν. Χθὲς παρέστη εἰς ἐπίσημον γεῦμα. Σήμερον προσφέρει μέγα γεῦμα ὁ ἴδιος. Εἶναι ἡδὴ ἐβδόμη ὥρα. Ἐνδύεται ἐν σπουδῇ καὶ περὶ ὥραν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὑποδέχεστε τοὺς 45 προσκεκλημένους, ἐξ ὧν μόνον 10 γνωρίζει ἐξ ὀνόματος. Ἄχρι τῆς ἐνάτης ὥρας καὶ ἡμισείας αἱ γαστέρες πληροῦνται βρωμάτων δυσπέπτων καὶ ἀνθρωποκτόνου καμπανίτου. Εἶτα ἄρχεται ἡ ἐσπερινὴ ὑποδοχὴ. Ἐν ταῖς ὑποδοχαῖς ἐξεδηλοῦτο ἡ δύναμις τοῦ Θεῖου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἡκουεν ἕνα ἔλαστον, ἐκατήχει πάντας καὶ παρεσκεύαζε τὰ μεγάλα αὐτοῦ τρόπαια. Ἄλλ' αἱ συνήθεις ὑποδοχαὶ τῶν ὑπουργῶν εἶναι ἀπλῆ διατύπωσις. Ἐπὶ μίαν ὄλην ὥραν ὁ ὑπουργός καὶ ἡ σύζυγός του κάθηνται παρὰ τὴν εἴσοδον τῶν αἰθουσῶν διαμειδόντες χειραφίας καὶ ὑποκλίσεις, ὡς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των. Ἐπὶ μίαν ὄλην ὥραν ὁ ὑπουργός προσποιεῖται ὅτι συνδιαλέγεται μετὰ τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Περὶ τίνας; περὶ οὐδενός. Δόξα τοῦ ἀφανοῦς Γάλλου ἀστοῦ, ὅστις ἐγένετο πολιτικός ἐν παρόδῳ καὶ ὑπουργός κατὰ τύχην, εἶναι ὅτι, ὑπὸ τὰ ὄμματα ἑκατὸν μαρτύρων, διαμείβει φράσεις ἀσημάντους μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς μεγαλειότητος ἀνάσσης τῶν τριῶν Ἡν. Βασιλείων. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη τὸν ἀποζημιοῖ ἐπὶ τῇ ταπεινώσει, ἣν ὑπέστη τὸ πρῶτ' ἔνεκεν τοῦ χρονδροειδοῦς ἐκλογέως. Περὶ ὥραν ἐνδεκάτην ὁ διευθυντής τοῦ γραφείου ζητεῖ τελευταίαν ἀκοάσιν ἡμισείας ὥρας, ὅπως ἀνακοινῶσιν τὰ πρὸς αὐτὸν διατυπωθέντα αἰτήματα. Ἐσήμανε μεσονύκτιον. Ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ ὑπουργοῦ διαχέει φῶς ἀμυδρὸν νυκτερινὴ λυχνία. Ὁ δυστυχὴς πάσχει ἀληθῆ πληθῶραν αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ἀπὸ 18 ὥρῶν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠδυνήθη νὰ σκεφθῆ κατὰ μόνας, ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν ἐξῆλθεν εἰς περίπατον ἐποχούμενος καὶ ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ περιπατήσῃ πεζός. Ὁ ἐγκέφαλός του ἐξάπτεται ἀπαύστως, τὸ δὲ σῶμα μένει ἀκίνητον. Μετὰ ἡμέραν ἄνευ ἡσυχίας τὸν περιμένει ὕπνος ἄνευ ἀναπαύσεως, ἢ ἀϋπνία

ἄνευ πνευματικῆς διαυγείας. Καὶ ὅμως τί ἔπραξεν ἐν διαστήματι μιᾶς ὄλης ἡμέρας τοσοῦτον πολυσχόλου καὶ συγχρόνως τοσοῦτον κενῆς; Τίποτε χρήσιμον. Καὶ ὅμως αὔριον ὁ ὑπουργός οὗτος, ὁ μὴδὲν δυνάμενος νὰ ὀριμάσῃ σχέδιον καὶ μὴδ' αὐτὸν ἀρνούμενος ἐμβριθεῖς πληροφορίας, θ' ἀποφανθῆ ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰσέλθωσι τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰς Τύνιδα, ἢ νὰ ἐπιδοθῆ τελεσίγραφον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας. Τὰς συνεπείας τὰς γνωρίζετε. Καὶ ὅμως, ἀφοῦ αἱ συνέπειαι καταστῶσιν ὀφθαλμοφανεῖς, πάντες ἀνακραυγάζουσιν· «Ἄλλ' ἦσαν λοιπόν ἡλίθιοι οἱ ὑπουργοί;» Δὲν ἦσαν ἡλίθιοι, ὄχι, ἀλλὰ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σκεφθῶσι. Τὸ δὲ συμπέρασμα τῆς μελέτης ταύτης ποῖον; «Ὅτι ἀπαιτοῦνται ὑπουργοὶ ἄνευ ἐνασχολήσεως, ὑπουργοὶ ἄνευ χαρτοφυλακίου, τοιοῦτος δὲ πρέπει νὰ ἦναι, τοῦλάχιστον, εἷς, ὁ διευθύνων τοὺς λοιπούς».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Ν* ἐδέχετο καθ' ἐκάστην εἰς ὀρισμένην ὥραν τὸν ἱατρόν της Α*, ἄνθρωπον πνευματώδη καὶ ἀξιαγάπητον, μεθ' οὗ ἠρέσκετο νὰ συνδιαλέγεται περὶ διαφόρων πραγμάτων.

Τελευταῖον ὁ ἱατρός προσελθὼν κατὰ τὸ σύνηθες δὲν γίνεται δεκτός. Παρακαλεῖ τὸν ὑπηρετήν νὰ τὸν ἀναγγείλῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν κυρίαν.

— Κυρία, λέγει ὁ ὑπηρετής, ὁ ἱατρός ἐρωτᾷ διατί δὲν εἰμφορεῖτε νὰ τὸν δεχθῆτε σήμερα;

— Εἰπέ του, ἀπαντᾷ ἡ κυρία, ὅτι εἶμαι ἀδιάθετη.

*
**

Ἐντὸς σιδηροδρομικῆς ἀμαξίας.

Εἷς σεβάσιμος ἱερεὺς κάθηται πλησίον τριῶν κακοήθων, οἱ ὅποιοι φαίνονται ἐνασμενίζοντες νὰ διηγῶνται τὰς πλέον βυπαρὰς πράξεις των. Ὁ ἱερεὺς, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἔδειξε θαυμαστὴν ὑπομονήν, καταβαίνων εἰς τὸν σταθμὸν καὶ σφερόμενος πρὸς τοὺς συνοδοιπόρους του·

— Καλὴν ἀντάμωσιν, παιδιὰ μου, λέγει ταπεινῶς.

— Τί καλὴν ἀντάμωσιν; λέγει ὁ εἷς, μήπως θὰ ξαναἰδῶθούμε;

— Βέβαια! βέβαια!

— Μπᾶ, πῶς γίνεται;

— Ἐσῦρστε; ἐγὼ εἶμαι ἱερεὺς τῶν φυλακῶν...

*
**

Μεταξὺ δύο γνωρίμων·

— Ἀλήθεια, τῶμαθες; Ὁ φίλος μας, ὁ γιατρός Ν* σοῦ ἄφητε χρόνους χθὲς τὸ βράδυ.

— Ἄ, τὸν καυμένον! . . Ὁ ἀθέλησε, φρίσσεται, νὰ νοσηλευθῆ μόνος του.

*
**